

Een kleine biografie van Frans De Herdt

Frans Maria Leo De Herdt werd geboren in Rumst op 8 september 1939. Zijn ouders waren Leon De Herdt (bijgenaamd Leon van Fonske de metser) en Elisa Calluy. Het gezin De Herdt – Calluy woonde in het huis aan de Vissersstraat 11 .

Ouders

Ouderlijk huis (gevelaanzicht anno 2016)

Frans ging eerst naar de gemengde kleuterschool van de zusters van Vorselaar in de Schoolstraat, nadien naar de gemeentelijke jongensschool aan de Doelhaagstraat. Op advies van pastoor J. De Wit en onderpastoor Coulombier volgde hij daarna het 7e voorbereidende jaar in het Onze-Lieve-Vrouwcollege te Boom, gevolgd door de 6e en 5e klas.

Op de leeftijd van 15 jaar ging Frans werken, eerst enkele maanden in de Vissersstraat, in “*het sloefenfabriek*” van August (*Gusje*) van Rompuy, nadien bij de nv Samenwerking (steenbakkerij Swenden) aan de Steenberghehoekstraat. In 1957 kreeg Frans een arbeidscontract bij de nv Gevaert (later Agfa Gevaert) in Mortsel. Hij zou er, als arbeider in een tweeploegenstelsel, blijven werken tot zijn brugpensioen in 1996.

Inmiddels was Frans in 1961 te Reet voor burgemeester August Vermeylen getrouwd met Magdalena (Mady) De Pooter uit de Begijnenbossen. Zij woonden eerst in bij de ouders van Frans aan de Vissersstraat tot ze in 1966 met trots eigenaars werden van een nieuwe gezinswoning aan de E. Vanderveldestraat 3, waar ze nu (2016) nog

wonen. Zij zijn de fiere ouders van Ingrid en Johan, en de gelukkige grootouders van Matthias, Alexander (+), Bram, Juno en Onno .

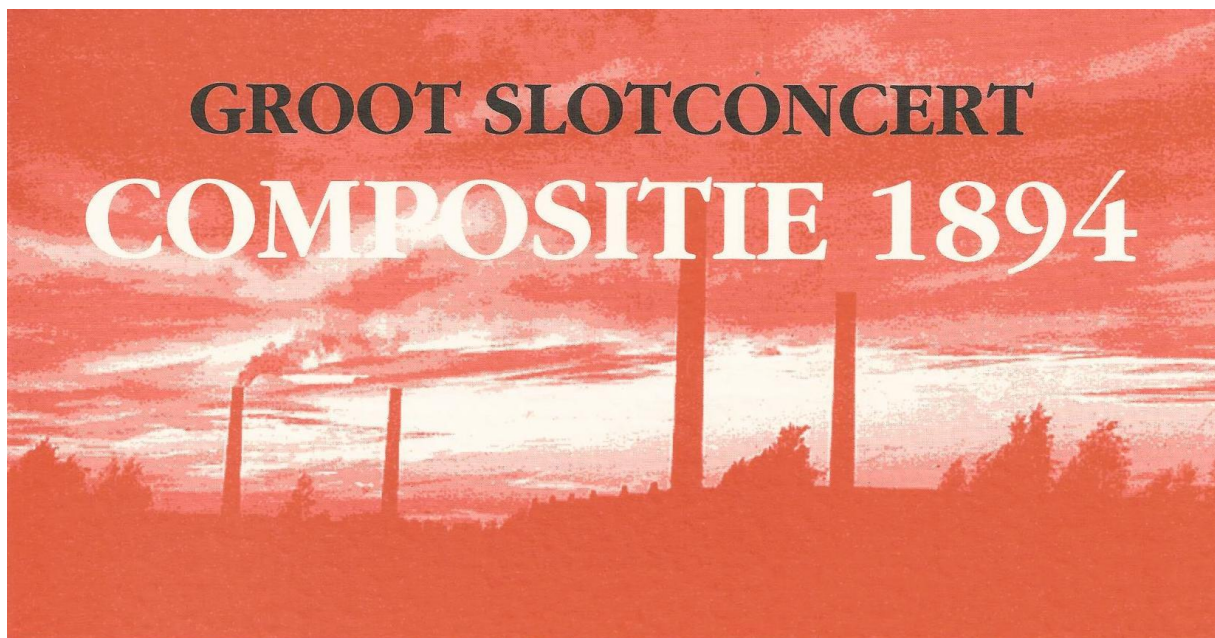
Een passie voor muziek

Frans is zijn leven lang een fervent liefhebber van muziek geweest. Hij heeft geen muziekschool gevolgd, was dus autodidact en leerde bij van muzikanten uit zijn kennissenkring.

Zijn eerst gitaar was een geschenk van zijn oudere broer Eduard. Die gitaar kostte toen 1.500 Bef. (ongeveer 40 euro). Van dan af noemde zijn moeder hem soms ietwat spottend “meneerke gitaar”.

Frans speelde eerst 9 jaar lang gitaar in het orkest The Evergreens. Daarna, van 1972 tot 1978, speelde hij bij The Night Stars. Af en toe maakte hij ook een gastoptreden bij de K.K. Harmonie Verbroedering.

Zijn grote voorbeeld op gitaar was Heinz Mueller, gitarist in het orkest van Will Tura. Frans nam er niet alleen gitaarlessen, hij overtuigde zijn vriend Heinz ervan om een groot werk voor orkest te componeren.

Zijn inspiratie haalde Frans uit het leven en werk van Priester Adolf Daens, die in het Belgische Parlement de armoede en ellende onder de werkende bevolking aanklaagde en uit de lokale geschiedenis, met name de grote staking in de steenbakkerijen van 1894.

Heinz B.M. (Mueller) componeerde dus een symfonie onder de titel “1894”. Dit werk werd op 18 maart 1995 uitgevoerd door het Saxofoonorkest van Zwijndrecht onder

leiding van Eddy House en het Philharmonisch zangkoor van Antwerpen onder leiding van Frans Cuypers. In de grote loods van De Lijn aan de Statiestraat waren er meer dan 500 luisteraars die 200 Frank (ongeveer 5 euro) betaalden. De uitvoering was - ondanks de bittere kou - een groot succes. De aanwezigen konden, na afloop van het concert en de receptie, gratis de CD met de digitale opname van "1894" mee naar huis nemen.

Pierre Dalle van het Saxofoonorkest herinnert zich het volgende: "Het vror toen de stenen uit de grond. Op het podium waarop we speelden was het ongeveer 12° Celsius.... Ik had wel drie truien aan waardoor ik me bijna niet meer kon bewegen. Ik deed op de duur een trui uit. Als ik die had willen verkopen had ik er veel geld voor gekregen. Een concert dat ik nooit meer zal vergeten."

Hoe Frans schepen werd

Frans De Herdt vertelt:

"Ik was actief in het verenigingsleven in Rumst, onder meer in het bestuur van de Kajotters en van het ACV. Door mijn broer Eduard raakte ik ook geïnteresseerd in de nationale politiek. Wij volgden de grote strijdvragen van die tijd, o.m. de Koningskwesitie en de schoolstrijd op de voet. Van de lokale politiek herinner ik mij enkel dat wij niet hoog opliepen met het beleid van Petrus Van der Taelen" (BSP, burgemeester van Rumst van 1933 tot 1962).

In 1970 vroeg Gust Van Buggenhout mij om kandidaat te zijn op de lijst Volksunie. Mede onder invloed van Mady heb ik dat toen geweigerd.

In 1975 legde minister van Binnenlandse Zaken Joseph Michel (PSC) een voorstel tot fusie van de Belgische gemeenten voor aan het Parlement. Door deze fusiewet werd het aantal gemeenten in het land herleid van 2.359 tot 596. Rumst fuseerde met Reet en Terhagen.

Rumst werd pilootgemeente omdat het op dat ogenblik (nog even) het meeste inwoners had (zie bijlage A, statistieken van inwoners in Rumst, Reet en Terhagen) en omdat Rumst kon bogen op een rijke geschiedenis, van de Romeinse tijd tot de late middeleeuwen.

Wanneer Paul Wellekens mij in 1976 kwam vragen om kandidaat te zijn voor een plaats op de lijst Volksbelangen besliste ik om ja te zeggen. Eerst zou Gust Van Buggenhout op de tweede plaats van de lijst staan maar toen die afhaakte werd ik van op deze plaats met 188 stemmen rechtstreeks verkozen, na lijsttrekker Astère Devrieze.

Frans De Herdt

Er werd in 1976 een meerderheid gevormd tussen de CVP (11 verkozenen) van bestendig afgevaardigde en lokaal CVP-voorzitter Petrus Thys en Volksbelangen (3 verkozenen). Er werd mij een plaats in het OCMW aangeboden maar ik was meer geïnteresseerd in de gemeenteraad. Zo werd ik in januari 1977 voor het eerst schepen.”

Uit het geheugen vertelt Frans nog het volgende:

“Mijn collega’s die actief waren binnen het ACW spraken mij regelmatig aan over mijn engagement voor de vakbond en voor de werkende mens. Zij vroegen mij toen herhaaldelijk - maar vergeefs - om de overstap te maken.

Vanaf 1977 leidde de regeringsdeelname van de Volksunie en het Egmontpact, verdedigd door minister Hugo Schiltz, ook in Rumst tot bittere discussies. In de lokale Volksunie-afdeling stuurden vele leden hun lidkaart terug naar Brussel en de partij geraakte in een diepe crisis.

Toen besliste ik – uit eigen beweging en zonder voorwaarden of garanties – om de stap naar de CVP te zetten. Het CVP-partijbestuur aanvaardde mij in de vergadering van 26 juni 1979 als lid met 25 stemmen voor en 3 stemmen tegen. Ik heb mijn beslissing uitgelegd. Natuurlijk begreep ik dat sommige mensen teleurgesteld zouden zijn maar altijd ben ik ‘on speaking terms’ gebleven met alle leden van de gemeenteraad“.

De geschiedenis van de gemeente Rumst

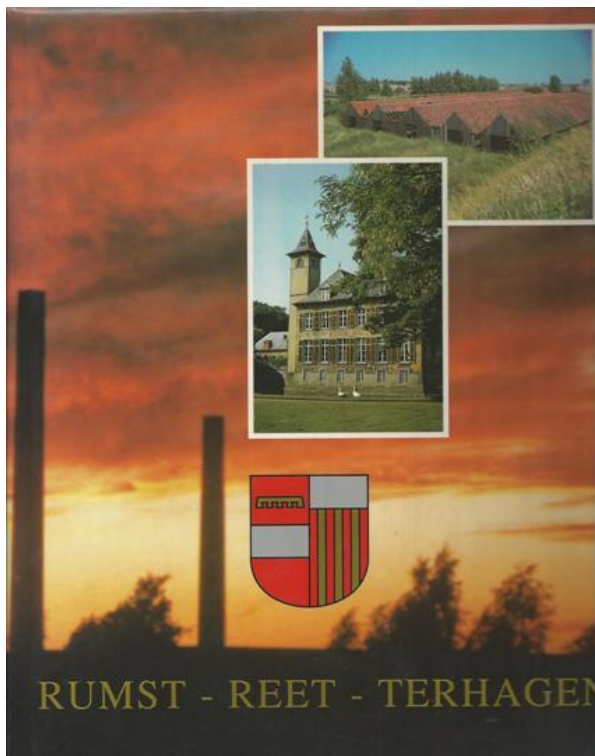

In de periode 1989–1994 was Frans schepen voor cultuur. In die tijd werd er nog vaak navergaderd met een glas Duvel. Tijdens zo'n gesprek – wat men nu “brain-storming” noemt – kwamen er eindeloos veel ideeën, zowel goede als minder geslaagde, op de collegetafel.

Gemeentesecretaris Jan Van Grinderbeek bond de kat de bel aan. Hij wist - zo zei hij zelf - als geboren Leuenaar, weinig of niets van de geschiedenis van onze gemeente. Eddy Huyghe haalde verschillende voorbeelden aan, onder meer Kontich, van gemeenten waar de geschiedenis in detail was bestudeerd en beschreven. En dus werd Frans – als schepen voor cultuur – belast met de opdracht om een boek over de geschiedenis van de gemeente Rumst te realiseren. De andere leden van het gezelschap zouden zorgen voor een inschrijving in de begroting van het volgende jaar.

Er werd een begeleidingsgroep opgericht die bestond uit:

- Frans De Herdt, schepen voor cultuur
- Eddy Huyghe, schepen en provincieraadslid
- Bruno Struyf, voorzitter van de cultuurraad
- Theo Oost en Walter Sevenants, archeologen
- Een vertegenwoordiger van de geschiedkundige kring Rumesta
- Een vertegenwoordiger van de heemkundige kring De Root
- Guido Cuyt, voorzitter van AVRA.

Het grote boek over Rumst, Reet en Terhagen

A.A. (een historica uit Antwerpen) werd bereid gevonden om het studiewerk te doen en om het boek te schrijven. Ondanks veel inzet en goede wil van alle betrokkenen vorderde het werk na twee jaar niet zoals verwacht. Enkele Antwerpse leden van de begeleidingsgroep dropen teleurgesteld af. Uiteindelijk diende Frans het project – waarover in de gemeenteraad regelmatig vragen werden gesteld - af te blazen.

Maar Frans legde zich niet gemakkelijk neer bij een mislukking. Hij schakelde vrijwel onmiddellijk over op “plan B”. Hij richtte een nieuwe “begeleidingskommissie” (sic) op.

Met de hulp van enkele bevriende auteurs en fotografen, en met de intense medewerking van Jules Van Rompaey van Drukkerij Vita, slaagde hij erin om binnen enkele maanden een prachtig fotoboek te realiseren. Dit boek werd in 1994 uitgegeven door drukkerij VITA op meer dan 500 exemplaren en was in een mum van tijd volledig uitverkocht. Frans gaf niet op en maakte van een flop een succesverhaal.

Over sport, voetbal in Reet en andere verhalen

Frans werd in zijn eerste bestuursperiode (1977–1982) schepen voor jeugd en sport. Het nieuwe college van burgemeester en schepenen werd geconfronteerd met alle kleine en grote problemen die gepaard gaan met de opstart van een nieuwe gemeente.

Zo rees de vraag hoe de gloednieuwe sporthal Uitgedekt Schoor in Terhagen zou worden geopend. De bouw daarvan was nog voor de fusie beslist in de gemeenteraad van Terhagen. Politiek lag dat zeer moeilijk. Uiteindelijk werd de sporthal geopend verklaard zonder veel ceremonie.

Als schepen voor sport kreeg Frans uiteraard te maken met de gebrekkige infrastructuur van de lokale voetbalverenigingen. Hij kon meewerken aan een tweede plein voor Rumstse SK en aan een nieuw plein voor Terhagen SV.

Maar meest memorabel is toch wel de realisatie van een tweede voetbalplein voor Reet SK. Een groot aantal spelers – verdeeld over een tiental ploegen – speelden daar op één enkel terrein. Het veld was in de winter vaak onbespeelbaar. Vele pogingen om een tweede terrein te bekomen waren onsuccesvol gebleven.

Helemaal op het einde van de bestuursperiode – in 1982 – smeedde Frans een akkoord met eigenaar Braeckmans uit Waarloos en met pachter Frans Lemmens over het gebruik van de nodige gronden voor een nieuw B-terrein. Toen hij het goede nieuws bracht op een vergadering van het schepencollege vroeg zelfs zijn collega-schepen Leo Peeters twijfelend: “Frans, je bent toch wel zeker ?”.

In de dagen daarop werd in allerijl - in een advocatenkantoor aan de Molenstraat - een kleine folder (zie foto) gemaakt waarin het latere gemeenteraadslid Jos De Laet Frans' bedankte voor dit schitterende resultaat.

De oppositie zat ook niet stil en ontkende alles staalhard in een pamflet (zie foto) waarin Frans “Mister Magic” genoemd werd en zijn overeenkomst met eigenaar en pachter “een super verkiezingsluchtkasteel”.

Twee jaar later knipte burgemeester Frans Bruynseels heel officieel het lint bij de opening van het nieuwe B-terrein.

FLITS.   Donderdag, 6 oktober 1982

Aan ALLE SPORTLIEFHEBBERS
SPELERS EN SUPPORTERS VAN REET SK

DE KOGEL IS DOOR DE KERK!
DOOR DE VOLGEHOUDEN INSPANNINGEN VAN
SCHEPEN FRANS DE HERDT EN ALLE
C.V.P. MANDATARISSEN WERD EINDELIJK NU
EEN OVEREENKOMST BEKOMEN MET EIGENAAR
EN PACHTER OM VOOR

REET SK
HET 2^E VOETBALTERREIN
TE KUNNEN AANLEGGEN

DANK AAN ALLEN DIE DIT HEBBEN
MOGELIJK GEMAAKT

VOS DE LAET
VOORZITTE VETERANENAFDELING

Hokus, Pokus, FLITS I
Niks in de zakken.
Niks in de mouwen.
Niks in de handen.
Mister Magic
schept een super
VERKIEZINGSLUCHTKASTEEL
"HET 2e PLEIN,"
Hetschepencollege weet niks
Het bestuur van voetbalclub
REET S.K. weet van niks
Alleen MISTER MAGIC
KAN ALLES.

n.b. - VOLKSbelangen ijvert
verder voor een
➡ ECHT 2e PLEIN! ⬅

Met SK Reet naar het (belofde land) B-terrein

Een tekening in het chalet van voetbalclub SK Reet, maakte het meer dan duidelijk. 2 jongens hierop, droegen een mand vol voetballen die vastgeknoopt was aan een lange stok die stevig door hun schouders ondersteut werd.

Een verwezenlijking door samenwerking tussen gemeentebestuur, de eigenaars en pachter, de C.V.P., het bestuur van Reet S.K.

uit Koerier
19 sept. '84

Burgemeester F. Bruynseels knipt hier het lint door terwijl de knapen van SK Reet met belangstelling toekijken.

4

3 pamfletten over het B-terrein van Reet SK

Frans aan het werk en op pensioen

Frans werkte van 1957 tot 1996 bij Gevaert (Agfa – Gevaert N.V.) in Mortsel. Hij was er arbeider in de kartonnage, een afdeling die inpakdozen en filmkernen produceerde.

Gevaert in Mortsel

Hij zegt daarover: “Het was zwaar werk in de kartonnage, en er was veel stof. Ik heb er bijna 40 jaar gewerkt en het waren schone jaren. Ik heb er mooie herinneringen aan bewaard. Gevaert was een vooruitstrevend werkgever die straten voorop lag ten opzichte van de sociale wetgeving. Toen de dokter bij mij MS vaststelde kreeg ik zelfs een privéparking nabij mijn werkplek.

Tijdens de middagpauze speelden mijn collega Jos en ik af en toe een partijtje schaak. We bewaarden het schaakspel in een grote doos. Jos, die nog provinciaal kampioen was geweest, leerde mij de regels van het spel”.

Frans is altijd blijven schaken. Een enkele keer werd er, na de collegevergadering in het gemeentehuis, nog geschaakt. Sinds zijn pensionering speelt hij - met wisselend succes - om de 14 dagen een match tegen Paul Van Bommel, de chef van het restaurant Casa Grinta in Terhagen.

Frans en de bibliotheek

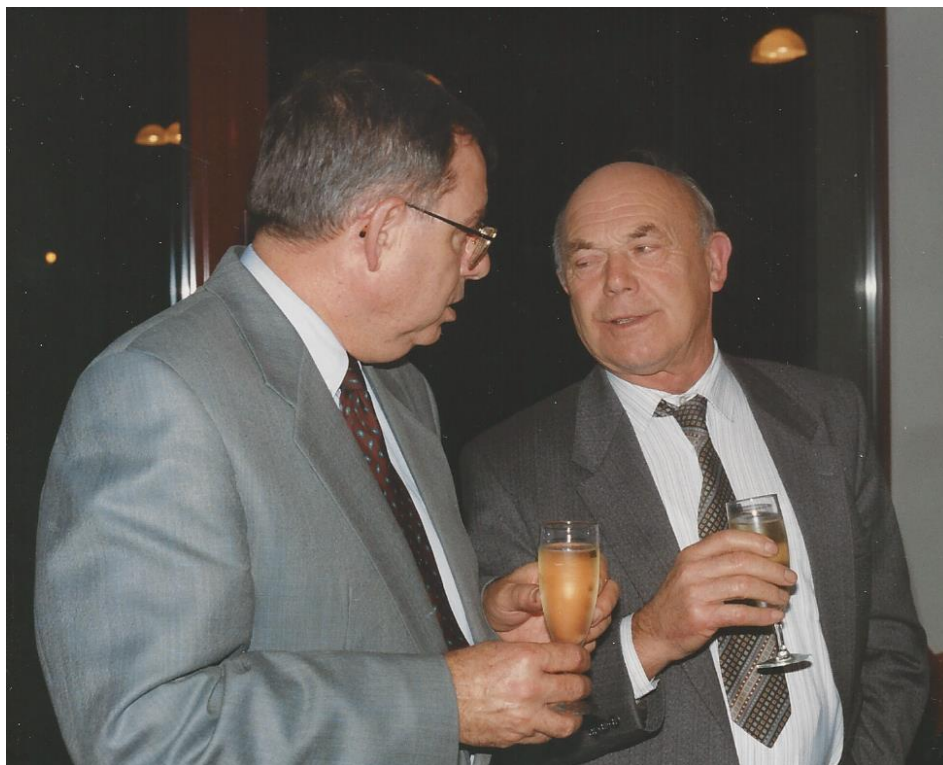
Frans was schepen voor cultuur en gemeentelijke gebouwen van 1989 tot 1994. In die functie voelde hij zich erg in zijn sas. Als cultuurmens met 6 jaar ervaring als schepen voor openbare werken (1983–1988) begon hij met veel optimisme aan zijn taak: nieuwe kansen voor cultuur in een snel wijzigend cultuurlandschap. Zijn eerste doel was een betere huisvesting voor de gemeentelijke bibliotheek.

De gemeentelijke bibliotheek was opgestart in 1982 in de beleidsperiode van cultuurschepen Isidoor Van Reeth en van de voorzitter van de cultuurraad Bruno Struyf. Zij waren erin geslaagd om - in het kader van het nieuwe bibliotheekdecreet (juni 1978) - een volledige nieuwe gemeentelijke openbare bibliotheek op te richten en de lokale boekerijen (van de katholieke en de socialistische zuilen en van LSA) daarin te integreren. Vanaf januari 1982 was de Plaatselijke Openbare Bibliotheek (POB) operationeel met een hoofdbibliotheek aan de Markt en 3 uitleenposten.

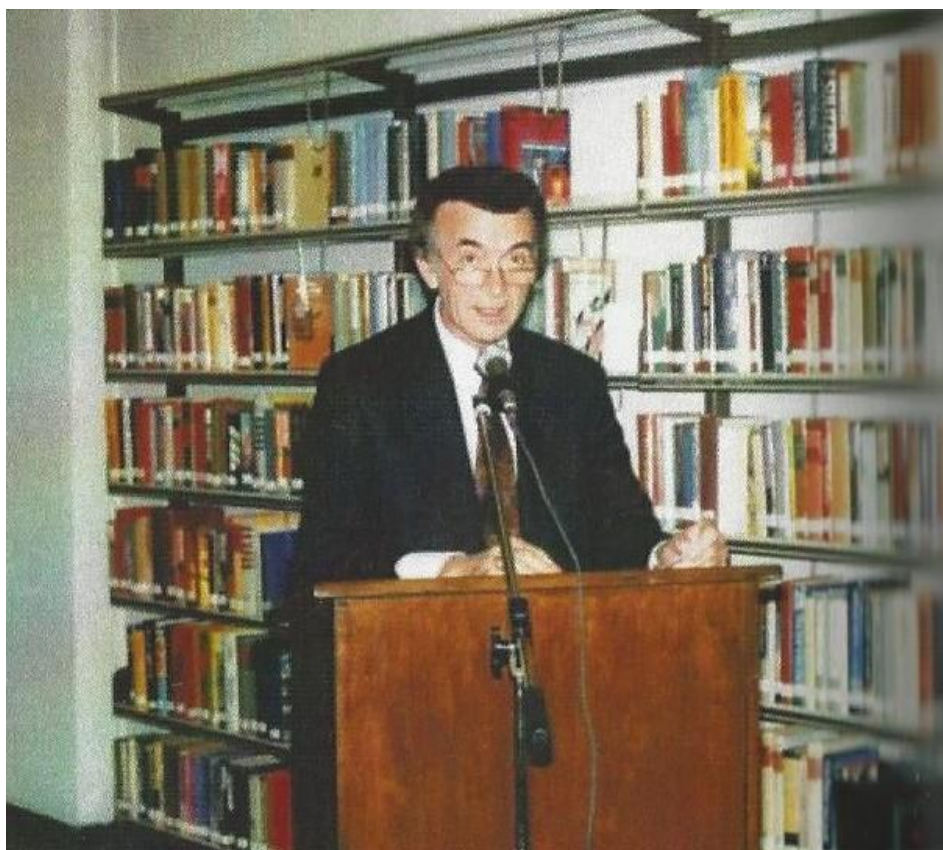
De gebouwen waarin de nieuwe gemeentelijke bibliotheken konden werken waren zeker niet optimaal. Frans zocht daarom naar oplossingen binnen de budgettaire mogelijkheden. Voor de hoofdbibliotheek aan de Markt nam hij architect Marc Jonkers onder de arm.

Met deze architect realiseerde Frans een flinke verbetering: er werd een lift gebouwd zodat het volledige gebouw voor iedereen toegankelijk werd, de bestaande lokalen werden heringericht, er kwam plaats voor een afdeling audiovisuele media en op de tweede verdieping kwam er een jeugdafdeling. Frans kon de vernieuwde hoofdbibliotheek officieel openen met een toespraak op 1 oktober 1994.

Voorzitter van de cultuurraad Bruno Struyf in gesprek met schepen voor cultuur (1977 – 1988) Isidoor Van Reeth

Frans De Herdt tijdens zijn toespraak bij de feestelijke heropening van de hoofdbibliotheek aan de Markt op 1 oktober 1994

Inmiddels werd er ook elders flink geïnvesteerd:

- De uitleenpost in Terhagen kreeg een lift zodat de bibliotheeklokalen op de verdieping ook voor oudere lezers goed bereikbaar werden (ingebruikname op 16 september 1994)
- Het filiaal van Reet-centrum verhuisde van “*het Papscholeke*” naar de Molenstraat 2 (de vroegere winkel Aster-X) naast het gemeentehuis (officiële opening op 24 juni 1994, opendeur op 25 juni 1994).

De nieuwe locatie voor een bibliotheek in Reet-centrum (foto uit 1993)

De nieuwbouw voor de uitleenpost in de Predikherenvelden is een verhaal apart. De beslissing tot de bouw van een cultureel gebouw was duidelijk vermeld in het bestuursakkoord van 1988. Maar de budgetten waren zeer beperkt. Architect Jonkers stelde voor om zijn stagiair (de zoon van de ambassadeur van Roemenië) onder zijn toezicht met de opdracht te belasten om zo de ontwerpkosten te beperken.

Op een werkvergadering werd overeengekomen dat de gebouwen moesten passen in het mooie kader van de Predikherenvelden en dat er ruimte moest zijn voor een uitleenpost voor de bibliotheek maar ook voor andere culturele activiteiten. Deze opdracht werd in het Molenhuis op een A4 uitgetekend door Eddy Huyghe. De (talentvolle) jonge architect slaagde in zijn opdracht en de werken werden aanbesteed.

Omdat het budget weer onvoldoende was kon enkel het gebouw worden gegund zonder de technische installaties. In september 1994 was het gebouw winddicht.

De verwarming werd opgenomen in de begroting van 1995 en op 3 november 1995 werd het gebouw "Predikherenvelden" officieel in gebruik genomen. De tapkast, voorzien in de vergaderzaal, paste zelfs dan niet binnen het budget zodat die eerst kon worden gerealiseerd in 2004, toen Jeannine Van Cauwenbergh schepen voor cultuur was.

Maar Frans maakte wel een succes van het programma voor een vernieuwde bibliotheek.

De nieuwe bib en cultuurzaal in de Predikherenvelden (1995)

Frans en de vorming van een politieke meerderheid

De uitslag van de verkiezingen in oktober 1988 was voor vele waarnemers een verrassing. De CVP van voorzitter Eddy Huyghe en lijsttrekker Francis Van Den Eede behaalde – tegen de voorspellingen in – stemmenwinst en 11 zetels in de gemeenteraad. De SP (de socialistische partij) verloor en haalde nog 7 zetels. De lokale lijst Volksbelangen kwam uit op 4 zetels. Deze 2 partijen hadden in 1988 een geheim akkoord gesloten om samen de gemeente te besturen waarbij hun kopmannen Isidore Egelmeers en Astère Devrieze elk 3 jaar burgemeester zouden worden.

Maar voor de groene partij Agalev werd eerder onverwacht Joos Schroeven gekozen tot gemeenteraadslid. Reeds op de avond van de verkiezingen sloten de 3 partijen, samen goed voor een nipte meerderheid van 12 zetels, een voorlopig akkoord om te besturen zonder de CVP.

Frans De Herdt, die goede connecties had in de groene beweging, hoorde er al van tijdens de verkiezingsnacht. Op zijn initiatief werd actie genomen en contact gezocht met de bestuursleden van Agalev. Ondanks hun oorspronkelijk wantrouwen konden zij overtuigd worden om ook de CVP een kans te geven.

Een van de breekpunten voor Agalev was dat een bedrag van 1 miljoen frank in de jaarlijkse begroting zou worden ingeschreven voor “projecten in het zuiden”. Dat werd door beide kampen toegezegd. Maar bij navraag bleek dat de heer Egelmeers hiermee projecten bedoelde “in het zuiden van de gemeente”. Het voorlopig akkoord werd door Agalev afgevoerd.

Wekenlang onderhandelden CVP en Agalev dan intensief op een geheime locatie in Boom. De onderhandelaars waren Eddy Huyghe, Francis Van Den Eede, Roger Verlinden, Leo Lauriks en Michel Depaepe voor CVP en Joos Schroeven en Luc Jacobs voor Agalev. In december 1988 geraakten zij het eens over een programma voor de periode 1989 – 1994. De auteurs van het akkoord waren Eddy Huyghe en Joos Schroeven, twee nieuwkomers in het politieke landschap van de gemeente Rumst. Het akkoord kwam moeizaam tot stand omdat er tussen de besturen van de 2 partijen nogal wat achterdocht bestond.

Resultaat was een zeer uitgebreid en gedetailleerd bestuursakkoord maar ook een beleidsnota waarin beide partijen verklaarden op een nieuwe basis (met meer inspraak voor de bevolking en voor de gemeenteraadsliden) te willen samenwerken. Agalev wou absoluut het departement openbare werken beheren zodat Frans een nieuwe taak kreeg als schepen voor cultuur en patrimonium.

Frans organiseert een feestje

Frans was ooit ook schepen voor feestelijkheden en hij nam die taak zeer ter harte. Met een kleine gemeentelijke inbreng kon hij enkele mooie projecten realiseren.

Zo bracht hij de trekking van de Nationale Loterij – met de grote show die daar toen nog bij hoorde – enkele malen naar de gemeentelijke sporthal Uitgedekt Schoor in Terhagen. Op 8 februari 1984 traden, bij de trekking van de 6^e tranche, Benny Neyman en het orkest Bluesette op. Ook op 25 november 1987 (47^e tranche) en 15 november 1993 (49^e tranche) werden de liefhebbers vergast op een grote show.

Volgens sommige aanwezigen werd de show gepresenteerd door Regine Clauwaert en traden toen respectievelijk Marc Dex, Connie Neefs en Margriet Hermans op. Deze laatste trekking werd diezelfde avond "live" uitgezonden op de toenmalige BRT. Een aantal leden van het college van burgemeester en schepenen mochten op de bekende witte knop drukken om de winnaars aan te wijzen.

Het publiek uit eigen gemeente en ver daarbuiten apprecieerde het aanbod met vedetten van radio en TV en kwam in groten getale opdagen.

Maar het meest gedenkwaardige feest was wellicht de viering van ereburgers Yvonne Verbeeck en Frans Bruynseels. Daar zit weer een verhaal aan vast. Luc Beghin was in de periode 1989–1994 een gewaardeerd gemeenteraadslid voor de CVP. Op zijn voorstel keurde de gemeenteraad in 1992 een besluit goed waardoor de gemeente Rumst één of meer verdienstelijke personen de titel van ereburger kan toekennen. Volgens Luc kwamen daarvoor de bekende actrice met Rumstse *roots* Yvonne Verbeeck en de eerste burgemeester van de fusiegemeente Frans Bruynseels meest in aanmerking.

Het schepencollege en de gemeenteraad gingen akkoord en Frans kreeg de opdracht om voor de toekenning van de eretitels een passend kader te organiseren. Frans organiseerde – met de financiële inbreng van tal van sponsors – op 11 december 1993 een viering.

Eerst onthulde minister van staat Leo Tindemans op de Markt een standbeeld van Yvonne Verbeeck. Dit beeld was van de hand van beeldhouwer Ton Piepers (uit Weert in Nederlands-Limburg). Het beeld ging enkele jaren later door de vernielzucht van enkele vandalen onherstelbaar verloren.

Ereburgers Yvonne Verbeeck en Frans Bruynseels

Daarna volgde in de Parochiale Kring “een praatshow over ervaringen en herinneringen”. De show werd gepresenteerd door Henk Van Montfoort, die toen in de Veerstraat in Rumst woonde. De harmonie Verbroedering en de harmonie De Breydelzonen verzorgden de muzikale intermezzi. Politici zoals Astère Devrieze (schepen van onderwijs onder burgemeester Bruynseels), Isidore Egelmeers (eresenator en fractieleider van de SP in de gemeenteraad van Rumst), burgemeester Francis Van Den Eede, Petrus Thys (eredeputé van de provincie Antwerpen) en Leo Tindemans haalden ernstige en vrolijke herinneringen op aan het leven en het werk van oud-burgemeester Frans Bruynseels.

Tussen deze gesprekken door vertelden collega's van Yvonne Verbeeck - onder meer Bob Benny, Luc Caals, Jacky Lafon en John De Wilde van De Strangers - honderd anekdotes uit de lange carrière van de actrice die ereburger werd.

Ten slotte overhandigde Frans aan de beide ereburgers een geschenk. Het publiek beleefde in een “uitverkochte” zaal Parochiale Kring aan de Veerstraat een prachtige namiddag.

Frans De Herdt huldigt Yvonne Verbeeck

Frans en “de informele vergadering”

Frans was als politicus ook een goed strateeg. Hij vond dat er, in tegenstelling tot de eerste bestuursperiode na de fusie (1977-1982), meer inhoudelijk en projectmatig moest worden gewerkt.

De vroegere gemeentesecretaris Jan Van Grinderbeek (1991 tot 2016) zegt daarover: “Frans was een illustre mandataris. Hij stelde in 1983 voor om een planning op te stellen voor de realisatie van het bestuursprogramma. Hij vond geen gehoor bij zijn collega-schepenen. Frans besloot dan om – met instemming van burgemeester Bruynseels – een informele vergadering op te starten. Hij nodigde politici en ambtenaren die zijn zienswijze genegen waren uit om mee te werken aan de vooropgestelde doelstellingen. Daarmee heeft Frans de basis gelegd voor de onmisbare samenwerking van de gemeentelijke administratie met het politieke bestuur – ieder in zijn rol – om een efficiënt en resultaatgericht beleid te voeren.”

Op het einde van een geslaagde vergadering zei Frans dan vaak en heel oprecht: “Goede vriend, ik heb een fantastische dag gehad.... “

Frans in gesprek met gemeentesecretaris Jan Van Grinderbeek (foto uit 1999)

Frans en de kunst

Frans heeft contacten in zeer diverse milieus, van de lokale middenstand tot de intercommunales, van muzikanten tot industriëlen, van sportmensen tot politici. Zo maakte hij in 1993 kennis met beeldhouwer Lode Eyckermans. Deze was van 1975 tot 1983 directeur van de Mechelse kunstacademie.

In de periode 1992-2000 besteedde het gemeentebestuur – volgens de richtlijnen van de Vlaamse overheid – jaarlijks een beperkt bedrag aan de aankoop van kunstwerken. Daarom stelde Frans voor om – voor de grote hall van het gemeentehuis - het beeld **“Hij en Zij”** van Lode Eyckermans aan te kopen. De gemeenteraad keurde dit voorstel goed en het beeld werd officieel onthuld op vrijdag 9 juli 1993.

“Hij en zij“ van Lode Eyckermans

Dit monumentale brons heeft uiteraard een symbolische plaats in het gemeentehuis, nabij de trouwzaal waar inmiddels enkele duizenden trouwlustigen mekaar het jawoord hebben gegeven. Het is een goed aanknopingspunt, niet alleen voor de (jonge) koppels maar ook voor de ambtenaar van de burgerlijke stand, die bij het einde van de plechtigheid op zoek is naar inspiratie voor een slottoespraak met felicitaties voor het nieuwgetrouwde paar.

Frans en het goede leven

Frans was als schepen voor patrimonium ook verantwoordelijk voor de oude pastorie (gebouwd in 1833) aan de Laarstraat in Reet. Na de bouw van een nieuwe pastorie stond die leeg. Schepen Eddy Huyghe schreef een collegenota met daarin een opsomming van de (vele) mogelijkheden – gaande van een volledige (en dure) restauratie, over de inrichting als gemeentelijke bibliotheek tot afbraak voor de vergroting van het Koningin Elisabethpark. Een bestemming als bibliotheek werd gekelderd door een rapport van de inspectie, de afbraak was om historische redenen niet opportuun.

Het college koos er dan voor om het gebouw via een concessie op de markt te brengen. Zo kreeg de oude pastorie een bestemming als klasserestaurant. Dat Bart De Pooter, een neef van zijn vrouw Mady, van **De Pastorale** een groot succes maakte stemde Frans uiteraard zeer gelukkig. Een maaltijd in dit etablissement bleef voor Frans als gemeentebestuurder wel een zeer uitzonderlijke gebeurtenis.

Het restaurant De Pastorale van chef Bart De Pooter heeft twee Michelinsterren. Het gebouw is nu eigendom van het Autonoom Gemeentebedrijf AGB-Rumst.

Frans is een levensgenieter. Zolang zijn dokters dat toelieten at hij graag - maar met mate(n) - scampi's in een zachte currysaus. Daar mocht best een Duvel bij gedronken worden, niet alleen uit "goesting" maar ook uit overtuiging. Tenslotte kon Frans bij herhaling een beroep doen op brouwerij Duvel - Moortgat uit Breendonk (gemeente Puurs) voor sponsoring van één van zijn vele projecten. Als lid van het college van burgemeester en schepenen (CBS) volgde Frans nauwgezet alle vergaderingen. Maar na gedane arbeid had hij behoefte aan ontspanning. Zo maakte hij er een gewoonte van om met enige regelmaat een partijtje "kicker" in café Belle Vue aan het Koningin Astridplein voor te stellen.

Met zijn ploegmaat, gemeentesecretaris Jan Van Grinderbeek, vocht hij menig heroïsch duel uit tegen zijn medeschepenen Jef Van der Borgh t en Eddy Huyghe. Na de match zei iemand dan wel eens: “Met een Duvel in de hand, komt men door gans het land”.

Frans organiseert weer feesten

In 1991 werd An, dochter van burgemeester Francis Van Den Eede, lid van een internationaal vermaarde dans- en zanggroep Up With People. Mama Yvonne Van Den Eede–Bridts organiseerde samen met Frans twee uitvoeringen van deze wervelende show in sporthal Uitgedekt Schoor in Terhagen. De optredens kaderden in het grotere geheel van een steunactie ten voordele van M.S.-patiënten. De opbrengst ging naar M.S.-verenigingen zoals M.S.-kring De Hoorn uit Boom.

De voorstellingen vonden plaats op vrijdag 5 april en zaterdag 6 april 1991. Ze waren beide uitverkocht. Pers en publiek waren na afloop unisono bijzonder lovend.

Vanaf 1991 werden er in heel Europa Open Monumentendagen georganiseerd. Frans voelde zich als schepen voor patrimonium aangesproken. In de gemeente Rumst hadden de eerste Open Monumentendagen een groot succes met meer dan 6.000 bezoekers. Hof Tibur, de Slijkenhoeve, het Missiehuis en het Laarkasteel openden hun deuren voor het grote publiek.

Twee jaar later - op zaterdag 15 mei 1993 - werd officieel het Abel Fransplein, een nieuw woningbouwproject in het centrum van Rumst, geopend. Na de verwelcoming door burgemeester Francis Van Den Eede spraken schepen voor huisvesting Eddy

Huyghe en Vlaams minister voor sociale zaken Leona Detiège. Daarna werd het beeld van Abel Frans, in blauwe hardsteen gekapt door Rumstenaar Louis Broothaers onthuld.

Beeltenis van Abel Frans van de hand van de Rumstse kunstenaar Emiel Calluy

Abel Frans was ooit een bekend Vlaams toondichter. In Rumst was hij behalve koster ook uitbater van café Peter Benoit aan de Statiesstraat. Hij was de stichter van de cabaretgroep “De lustige krekels” en het operettegezelschap “Rupel en Nete”. Abel Frans componeerde beroemde melodieën zoals “De grommelpot” en operettes zoals “Heibloemeke” en “De Meikoningin”. Bekende artiesten zoals Yvonne Verbeeck, Kees Brug en Bobbejaan Schoepen zongen zijn werk.

Voor Frans was deze plechtigheid de gelegenheid om zijn organisatorische talenten nog eens te tonen. Na de plechtigheid op het nieuwe Abel Fransplein mocht hij de talrijke aanwezigen verwelkomen in de Parochiale Kring, het geboortehuis van Abel Frans. Daar, in de Veerstraat 46, werd door familie, vrienden en bewonderaars van Abel Frans een mooie staalkaart van zijn werk ten gehore gebracht. Op de fijne slotreceptie bleek dat het publiek vooral de melodieën uit “De Meikoningin” wel kon appreciëren.

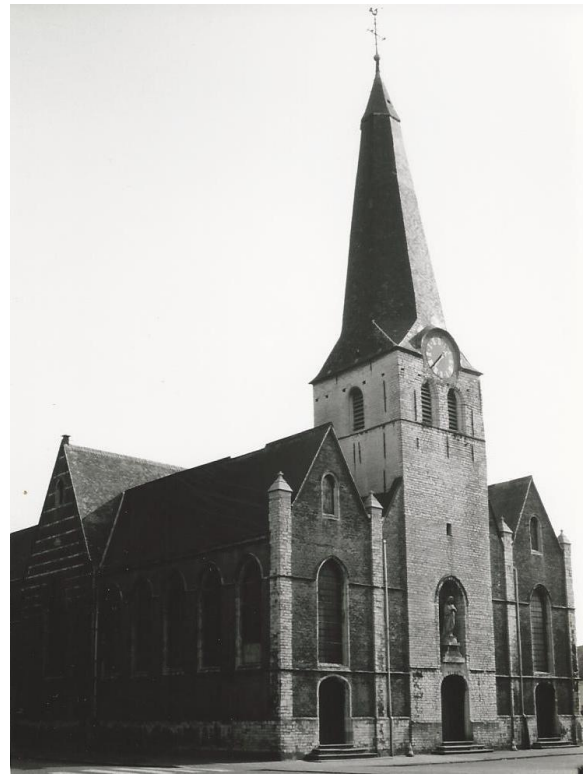
Frans en de H. Maria Magdalenakerk in Reet

In 1961 trouwde Frans in de Maria Magdalenakerk in Reet met Magdalena (Mady) De Pooter. De ietwat krakkemikkige toestand van de kerk moet hem toen al opgevallen zijn. Toen hij als schepen bevoegd werd voor het gemeentelijke patrimonium nam hij zich voor om iets te doen voor deze mooie kerk.

Magdalena (Mady) De Pooter

H. Maria Magdalenakerk omstreeks 1970

De kerk werd beschermd als monument (“geklasseerd”) bij K.B. van 22 oktober 1975. De kerkfabriek van Reet had in 1982 aan het gemeentebestuur gevraagd om een Antwerps architect aan te stellen om een restauratiedossier op te maken. De architect werd ziek en het dossier sleepte aan. Na het overlijden van deze architect vroeg de kerkfabriek aan het gemeentebestuur om – gelet op de aanwezige ervaring met monumentenzorg in de persoon van Eddy Aerts, hoofd van de gemeentelijke technische dienst – deze taak over te nemen. De opdracht werd door het college op 17 september 1984 gegund aan architect Richard De Bruyn, een expert in restauratiedossiers en professor aan Sint-Lucas te Brussel, die zich na verloop van tijd liet bijstaan door architect Toon Saldien.

Nooit heeft Frans meer bezoeken gebracht aan administraties in Antwerpen en Brussel en aan kabinetten van de bevoegde ministers, eerst bij minister Johan Sauwens, nadien bij minister Luc Martens, dan in deze periode.

Na de dringende herstellingswerken (1988) en na het historisch vooronderzoek (1990) kon het echte werk beginnen. De restauratie omvatte 4 fasen:

- Fase 1, daken en toren, werd gegund aan N.V. Vlaeminck op 15 december 1992 en opgeleverd op 30 mei 1995
- Fase 2, gevels en glasramen, werd gegund aan N.V. Vlaeminck op 5 juli 1994 en opgeleverd op 3 juli 1996

- Fase 3:
  - de vloeren, gegund aan E.G. Verstraete & Vanhecke op 22 mei 1997 en opgeleverd op 5 oktober 1999
  - de verwarming, gegund op 22 december 1997 aan N.V. Van den Branden & Marijnen en opgeleverd op 11 februari 2000
  - elektrische installatie, gegund aan N.V. Bosep op 22 december 1997 en opgeleverd op 6 september 2000

- Fase 4, het interieur, werd opgeleverd op 5 september 2000.

Minister Sauwens ondertekent in het gemeentehuis op 6 oktober 1992 het subsidiedossier voor de Maria Magdalenakerk, onder het toezien van schepers Frans De Herdt, waarnemend burgemeester Eddy Huyghe en van schepers Joos Schroeven

Tijdens de werken van fase 1 kwam minister Sauwens opnieuw op bezoek in Reet. Op 22 april 1994 werd de kerktoeren, in aanwezigheid van talloze genodigden en schoolkinderen, opnieuw bekroond met koperen bol, kruis en haan.

Minister Johan Sauwens en pastoor E. H. J. De Keersmaecker vullen, geflankeerd door de schepenen Frans De Herdt en Eddy Huyghe, de bol van het torenkruis met een aantal memorabilia uit het laatste kwart van de twintigste eeuw (een eerste GSM, munten in Belgische Frank en documenten).

De prachtig gerestaureerde kerk werd opnieuw ingewijd op 9 september 2000 door monseigneur Paul Van den Bergh, bisschop van Antwerpen, met assistentie van de lokale clerus, o.m. vicaris Louis De Belder en e.h. Eugène Costermans. Uiteraard zat de kerk toen bomvol.

Kort daarop nodigde pastoor Julien De Keersmaecker, uit dankbaarheid, minister Johan Sauwens uit voor een privébezoek aan het gerestaureerde monument, gevolgd door een etentje in restaurant De Pastorale.

De werken hadden in totaal – erelonen inbegrepen, orgel niet inbegrepen – 91.395.730 Bef (2.265.641 euro) gekost. Daarvan werd 60 % gesubsidieerd door het Vlaams gewest, 20 % door de Provincie Antwerpen en 20 % betaald door het lokale bestuur.

Minister Sauwens en schepen De Herdt, vergezeld door hun echtgenotes, secretaris Jan Van Grinderbeek en pastoor E.H. J. De Keersmaecker

Frans en het museum Rupelklei

De Rupelstreek was eeuwenlang de bakermat van de baksteennijverheid in ons land. Om tal van redenen (automatisering, concurrentie, oliecrisis) verdwenen vele familiale baksteenbedrijven van de markt. Daardoor dreigden ook de vakkennis en de gebruikte technieken te verdwijnen.

Op 30 juni 1972 werd – onder impuls van Isidore Egelmeers, burgemeester van Terhagen – een vergadering samengeroepen met als doel de materiële getuigen van de handsteennijverheid als erfgoed te bewaren en te tonen aan een ruim publiek. De vergadering bestond uit vertegenwoordigers van de gemeente Terhagen, de

werkgevers en de vakbonden. De vergadering besliste tot oprichting van een Oudheidkundige Kring met de toepasselijke naam **Rupelklei**.

De stichters van vzw Rupelklei hadden de bedoeling om de voorwerpen - meest in eigendom of in bruikleen gekregen van enkele "steenbakkers" - uit de handsteennijverheid voor het nageslacht te bewaren en zo mogelijk in een klein museum tentoon te stellen. In de praktijk ontfermde de vzw zich oorspronkelijk over een kleine collectie met schenkingen van o.m. Adelin Leens (steenbakkerij Leens-Huysmans in Boom), Leon Lauwers (steenbakkerij Lauwers in Noeveren-Boom) en Luc Heylen (steenbakkerij Heylen in Terhagen-Rumst). Geleidelijk groeide de collectie maar verder leidde de vzw een vrij slapend bestaan.

Daar kwam verandering in toen Frans in 1983 schepen voor openbare werken werd. Hij was uiteraard goed bekend met de gemeentelijke werkplaatsen, door de gemeente Rumst in 1979 aangekocht van steenbakkerij De Beukelaer in Terhagen. In 1981 werd een ongebruikte zaal in deze gemeentelijke gebouwen aan de Korte Veerstraat in Terhagen beschikbaar gesteld als museumgebouw.

Werkman (naar Isidore Egelmeers) en werkgever (naar Adelin Leens) aan de tapkast van café Onder den Toren in museum Rupelklei

Na de gemeenteraadsverkiezingen van 1982 was de raad van beheer samengesteld (zie Belgisch Staatsblad van 27 augustus 1987) als volgt:

- Isidore Egelmeers, voorzitter
- Adelin Leens, ondervoorzitter
- Jan Van Grinderbeek, secretaris

- Rosette De Roeck, penningmeester
- August De Decker, Frans De Herdt, Luc Heylen, Henri Holsters, Leon Lauwers, Isidoor Rypens en Jozef Wauters, leden.

Op de vergadering van de raad van beheer van 20 januari 1989 werd uitgekeken naar de nieuwe vertegenwoordigers van het gemeentebestuur. De uittredende leden werden in de raad opgenomen als gewoon lid om de continuïteit te bewaren.

Er werd verder beslist om aan het provinciebestuur een subsidie te vragen en een brochure uit te geven. Verder werd gesproken over de aankleding van het museum, door schilderwerken, poppen naar levend model, een treintje van steenbakkerij Heylen, panelen met foto's en tekst, het bouwen van een oven. Ten slotte werd beslist om de gouverneur uit te nodigen voor een bezoek.

Tegen het einde van die bestuursperiode (1994) was er al heel wat van deze plannen gerealiseerd: de oven was gebouwd (door gemeentepersoneel), er waren wassen beelden van werkgever en werknemer aan de originele toog van café Onder de Toren. Verder waren er toen al beelden van een afdraagster en een gamster. Ten slotte was er in 1994 een gloednieuw beeld van een scheepsganger (naar Frans De Herdt).

Uiteindelijk duurde het tot 15 april 1994 voor gouverneur Camille Paulus op bezoek kwam. Hij sprak zich op de seizoensopening heel lovend uit over het werk van voorzitter Egelmeers en cultuurschepen De Herdt.

Embleem van Rupelklei, ontworpen door Greet Sas

Na de verkiezingen van oktober 1994 werd de gemeente bestuurd door een coalitie van CVP en SP. Omdat de SP toen in onmin leefde met de heer Egelmeers werd deze niet langer geduld als voorzitter.

De nieuwe raad van beheer was van dan af samengesteld als volgt:

- Voorzitter: Frans De Herdt
- Medevoorzitter: August De Decker
- Secretaris Willy Avondts
- Penningmeester: Augustijn Buelens

- Leden: Alois Bauwens, Jozef Corremans, Isidore Egelmeers, Henri Holsters, Isidoor Rypens, Willy Van Asbroeck, Jeannine Van Cauwenbergh, Gaby Verschelden en Rita Vingerhoets.

Frans De Herdt in museum Rupelklei bij de inhuldiging van zijn dubbelganger in april 1994. Hij wordt omringd door voorzitter Isidore Egelmeers en gouverneur C. Paulus

In deze periode werd – onder voorzitterschap van Frans – veel gerealiseerd.

A. Muurschilderingen

- De muurschildering van het vrachtschip is een werk van Piet De Langhe uit Boom (een collega van Frans bij Gevaert)
- De overige muurschilderingen zijn van de hand van de bekende Antwerpse schilder Georges Blommaert

B. Beelden naar levend model

- De eerste beelden waren “de kleisteker” (naar Frans De Herdt zelf), en “de steenmaker” (naar Alois Vermeiren). Deze beelden uit klei werden tussen 1990 en 1994 geproduceerd door studenten van de afdeling “beeldende kunst” van het instituut Sint-Lukas in Brussel onder leiding van Koenraad Tinel.
- Nadien kwamen er beelden van “de klei-opzetster” (naar Lieve Van Den Broeck), “de afdraagster” (naar Marie–Louise Halleman) en “de gamster” (naar Eliza Coveliers), geproduceerd door Frieda Mariën uit Mechelen.

- Nog later volgden beelden van “de scheepslader” (naar Frans De Herdt), “de inzetter” (naar André De Herdt), “de werkgever” (naar Adelin Leens) en “de werknemer” (naar Isidore Egelmeers), “kind met knapzak” (naar het zoontje van de kunstenaar), en “de smid” (zelfportret van de kunstenaar), geproduceerd door de heer De Groef uit Blanden.
- Tenslotte volgden nog beelden van “de loodsenmaker” (naar Isidoor Rypens), “de pannenmaker” (naar Gust De Decker), “de vorstenmaker” (naar Petrus Switsers), “de inslager” (naar Augustijn Buelens) en als klap op de vuurpijl “de voerman met paard” (de voerman naar Jef Van der Borgh) door Karel Van Ranst uit Bornem.

Gemeentelijk museum Rupelklei aan de Rupeldijk in Terhagen (foto uit 1999)

C. Een nieuwe collectie

Petrus De Loenen verzamelde heel zijn leven fossielen in de kleiputten van Terhagen. Hij bracht een indrukwekkende collectie tot stand van schedels, haaiantanden en slagantanden, botten en meer, afkomstig van (prehistorische) mensen en dieren.

In het begin van de eenentwintigste eeuw gaf hij de volledige collectie in bruikleen aan het museum Rupelklei. Frans stond erop dat dit in een officieel en juridisch geldig document werd opgenomen.

D. Publicaties

Het boek “De Rupelstreek en de Boomse klei” van Prof. Noël Vandenberghe (professor in de geologie aan de KUL), werd uitgegeven door vzw museum Rupelklei.

Voorzitter Frans De Herdt en deputé Frank Geudens openen in juni 2005 officieel de “fossiliezaal” met giften van de familie De Loenen in aanwezigheid van schepen Eddy Huyghe en fotograaf Augustijn Buelens

Frans bleef voorzitter tot 2007 wanneer hij werd opgevolgd door Edmond Lambrechts. De raad van bestuur besliste op 26 oktober 2010 om hem de titel van erevoorzitter van Rupelklei toe te kennen.

Frans en verkiezingen

Frans was ooit kandidaat voor de provincieraad. Zelf zegt hij daarover: “Ik was jong, lijstduwer en haalde toen 431 stemmen.”-

Verder was Frans kandidaat bij de gemeenteraadsverkiezingen in 1976, 1982, 1988, 1994 en in 2000. In elk van deze vijf verkiezingen werd hij rechtstreeks verkozen tot lid van de gemeenteraad van Rumst. Door de gemeenteraad werd hij verkozen tot

schepen voor jeugd en sport (1977), schepen voor openbare werken (1983), schepen voor cultuur en patrimonium (1989) en schepen voor openbare werken (1995).

Zijn meest bekende “verkiezingsactie” is zeker de tijdelijke asfaltverharding op de 's-Herenbaan. Frans kreeg in 1994 een petitie met 466 handtekeningen met de vraag om dringend iets te doen aan de slechte toestand van deze belangrijke weg. Het was toen nog onduidelijk wanneer de definitieve heraanleg zou volgen. En dus gaf Frans aan een aannemer opdracht om een asfaltlaagje over de kasseien aan te brengen.

Frans tijdens een vergadering van het CVP – partijbestuur, in de periode 1989–1994, geflankeerd door Wim De Bruyn en Patrik De Boeck

In de gemeenteraad van Boom werd “moord en brand” geroepen, er was sprake van “verkiezingsasfalt” in de pers en zogenaamde “deskundigen” beweerden dat het asfalt in flarden zou scheuren bij de eerste vrieskou.

Frans bleef er rustig bij en iedereen kon vaststellen dat het asfalt in perfecte staat bleef tot de 's-Herenbaan in 1999 volledig heraangelegd werd.

De 's-Herenbaan in 1994, met rechts, aan de Reetse kant, "het verkiezingsasfalt".

Frans en openbare werken

Frans was schepen voor openbare werken van 1983 tot 1988 en opnieuw van 1993 tot 2000. Hij liet zich in die periode adviseren door de CVP-commissie openbare werken onder leiding van ingenieur Leo Lauriks. Gedurende die 14 jaar heeft hij voor de gemeente Rumst talloze werfvergaderingen bijgewoond en vele kilometers aan voetpaden, fietspaden en trage wegen aangelegd of heraangelegd. Op zich is dat niets bijzonders, elke gemeente doet dat in mindere of meerdere mate. Bij nader toezien valt wel op dat tijdens "het bewind" van Frans op het departement openbare werken de resultaten (in budget en in afstand) aanmerkelijk hoger lagen dan in vergelijkbare gemeenten.

Uiteraard was Frans trots op de aanleg van een aantal belangrijke wegen in onze gemeenten. Enkel bij wijze van voorbeeld volgt deze opsomming: Antwerpsesteenweg Doelhaagstraat, Eikenstraat (Wissel), Laarstraat, Lage Vosbergstraat, Molenstraat (deel), Netestraat, Nieuwstraat, Mechelsesteenweg, 's-Herenbaan, Steenberghoekstraat.

Daarbuiten tekent hij medeverantwoordelijk voor de vergroening van onze gemeente. Als voorbeelden geeft hij zelf volgende projecten: het Koningin Astridpark (geopend in 1989), bosaanplantingen in de 's Herenbeemden, recreatiedomein Kleine Paepedaelen, aanplanten van laanbomen in tal van straten, in park Hof ten Eiken en in de Schensbossen ("schilderswijk").

Begraafplaats aan de Rumstsestraat bij het einde van de werken (foto uit 1998)

Ten slotte tekende Frans met zijn medewerkers van de technische diensten onder de leiding van Geert Segers een plan uit voor de grondige vernieuwing van de drie gemeentelijke begraafplaatsen. Deze werken werden in 1998 uitgevoerd.

Afscheid van de politiek, afscheid van het leven

Einde 2000 nam Frans, na 24 jaar dienst, afscheid als schepen. Dat kostte hem geen moeite zei Mady toen "want hij heeft het nooit voor het geld gedaan". Zelf zegt Frans dat 24 jaar inzet als schepen, een job bij Gevaert in een tweeploegenstelsel en zijn ziekte (M.S.) hun tol eisten. Vanaf januari 2001 werd hij als schepen voor openbare werken opgevolgd door Geert Van der Auwera. Hij werd in 2000, als lijstduwer, wel nog verkozen op de CVP-lijst en dus bleef hij zetelen als raadslid tot begin 2006. Dan werd hij als gemeenteraadslid opgevolgd door Wendy Weckhuysen.

Schepen Eddy Huyghe maakte (dixit Frans De Herdt zelf) een lovend dossier op. Op basis daarvan besliste de gemeenteraad van Rumst op 22 november 2005 Frans de titel van ereschepen toe te kennen.

Frans en Mady De Herdt in 2006 in het gemeentehuis, in het gezelschap van Mady en van de CD&V-fractie in de gemeenteraad, met v.l.n.r. Hilda Huyghe, Ilse Moons, Geert Van der Auwera, Jeannine Van Cauwenbergh, Edgar Thys, Marc Verschueren, Jef Van der Borcht en Eddy Huyghe

Het gemeentebestuur bracht Frans hulde in het gemeentehuis op zaterdag 18 februari 2006. Schepen Huyghe mocht de lofrede uitspreken. Marleen Van Loo speelde daarna op akoestische gitaar één van de lievelingswerken van de ereschepen, namelijk "Recuerdos de la Alhambra". In zijn dankwoord sprak Frans toen de gevleugelde woorden "Dankbaarheid is het geheugen van het hart." Tijdens de daaropvolgende receptie zei Mady "politiek is alleen plezierig als het goed marcheert". En Frans – beleefd als altijd – stuurde aan de aanwezigen deze vriendelijke bedanking.

*Geachte mevrouw, geachte heer,
Beste vrienden,*

Naar aanleiding van mijn huldiging, georganiseerd door het College van Burgemeester en Schepenen op 18 Februari 2006, wil ik u van harte danken voor uw zeer geapprecieerde aanwezigheid, die mij en mijn familie een onuitsprekelijk goed gevoel heeft gegeven. Dank voor de glimlach, voor de goede sfeer, dank voor de bloemen en geschenken die ik mocht ontvangen en die deze huldiging tot een zeer aangename en onvergetelijke gelegenheid hebben geleid.

Nogmaals mijn hartelijke dank.

*Met vriendelijke groeten,
Frans De Herdt,
Ere-Schepen*

Frans De Herdt overleed thuis op dinsdag 7 mei 2019 in de armen van zijn echtgenote Mady. Zijn overlijdensbericht vermeldt als zijn titels: “ereschepen van Rumst, erevoorzitter van Rupelklei, houder van de Gouden Medaille der Kroonorde, lid van culturele verenigingen”.

Frans De Herdt

Zijn as werd begraven op het erepark van de begraafplaats te Rumst op 11 mei 2019. Zijn vroegere collega Eddy Huyghe sprak in zijn afscheidsrede in de Sint-Pieterskerk de volgende slotwoorden: “Frans nam meevallers en tegenslagen in zijn leven nogal filosofisch op. Hij hield oprecht van mensen die te goeder trouw zijn of hulp nodig hebben, aan de anderen besteedde hij weinig tijd en nog minder woorden.

Tot slot citeer ik graag de woorden die Frans zelf geschreven heeft bij zijn afscheid aan het politieke leven in 2006: ‘Uw zeer geapprecieerde aanwezigheid heeft mij en mijn familie een onuitsprekelijk goed gevoel gegeven’. Goede vriend Frans, vaarwel.”

Auteur: Eddy Huyghe